

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.392/2022/4.

A felperes:

(felperes neve) ((lakcím).)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd, iroda címe.)

Az alperesek:

(hírportál neve) Szerkesztősége ((cím).) I. rendű

(II. r. alperes neve) ((cím).) II. rendű

Az alperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Horváth Zsófia ügyvéd (ügyvéd címe.)

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 13.P.20.202/2022/9.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

I-II. rendű alperes, 13.P.20.202/2022/11.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 19 050 (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes a (párt neve) informatikai igazgatója.

[2] Az I. rendű alperes kiadásában megjelenő (hírportál neve) online sajtótermék 2022. szeptember 21. napján "Kitálalt egy volt (párt neve)os: így töröltette (személy 1. neve) (személy 2. neve)ék segítségével (személy 3. neve) Fb-oldalát, és nyilvánították őt veszélyes személlyé" címmel közölt cikket, amely a felperes kapcsán a következőket tartalmazza: "A hekkertámadásokat (felperes neve), (személy 1. teljes neve) ((személy 1. neve)) egyik jobbkeze intézte."

[3] A felperes a cikk kapcsán helyreigazítási kérelemmel fordult az I. rendű alpereshez, amelynek az nem tett eleget.

A felperes kereset és az alperes védekezése

[4] A felperes keresetében az I. rendű alperest az előtte, mint sajtószerv előtt indított előzetes eljárásban általa előterjesztett helyreigazító közlemény közzétételére, míg a II. rendű alperest, mint a sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személyt perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Állította, a helyreigazítani kért közlés valótlan, mivel hacker támadást nem követett el.

[5] Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontjuk szerint nem állnak fenn a sajtó-helyreigazítás feltételei, mert a megjelentetett cikket a (másik hírportál neve) oldalról vették át, és meggyőződésük volt, hogy a cikkben foglaltak megfelelnek a valóságnak. Tanúként kérték meghallgatni a hacker támadás kapcsán (személy 4. neve)t, a felperes volt asszisztensét, (személy 5. neve)et, a (mozgalom neve) jelenlegi sajtófőnökét és (személy 3. neve)t, a cikk átvételét illetően pedig (személy 6. neve)t.

Az elsőfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 5 napon belül az általa szerkesztett (hírportál neve) portálon a 2022. szeptember 21. napján "Kitálalt egy volt (párt neve)os: így töröltette (személy 1. neve) (személy 2. neve)ék segítségével (személy 3. neve) Fb-oldalát, és nyilvánították őt veszélyes személlyé" című cikk címe alatt, a szöveg előtt elhelyezve, addig amíg a cikk a honlapon megtalálható, de legalább 30 napig tegye közzé a következő helyreigazító közleményt, továbbá a (hírportál neve) kezdő oldalán 24 órán keresztül az eredeti cikk megjelenési helyével azonos helyen és betűszedéssel önálló hírként, "Helyreigazítás a »Kitálalt egy (párt neve)os: így töröltette (személy 1. neve) (személy 2. neve)ék segítségével (személy 3. neve) Fb-oldalát, és nyilvánították őt veszélyes személlyé« című cikk miatt" címmel tegyen közzé felhívást és arra kattintva tegye közzé az alábbi közleményt:

Helyreigazítás:

A 2022. szeptember 21-én "Kitálalt egy volt (párt neve)os: így töröltette (személy 1. neve) (személy 2. neve)ék segítségével (személy 3. neve) Fb-oldalát, és nyilvánították őt veszélyes

személylyé" címmel megjelent cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy (felperes neve) hacker támadásokat követett el.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 69 360 forint perköltséget és az államnak 36 000 forint eljárási illetéket.

[7] Határozatának indokolása szerint a felperes által kifogásolt sajtóközlemény tényként állítja a felperesről, hogy hacker támadásokat követett el, amelynek valóságát a bizonyítási érdek általános szabályából következően a sajtószerv köteles bizonyítani akkor is, ha átveszi más személy vagy szerv nyilatkozatát. Rámutatott, a sajtószervnek rendelkeznie kellett a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (2) bekezdés c) pontja alapján azokkal az információkkal, bizonyítékokkal, amelyek a cikkben a felperesre vonatkozó állítást igazolták. Az alperesek azonban a perben nem tettek arra tényállítást, hogy a felperes mikor, milyen szervek vagy magánszemélyek tekintetében követett el hacker támadásokat, és a bizonyítási indítványában sem jelölte meg pontosan a bizonyítani kívánt tényeket. A tanúk meghallgatásának indítványozása pedig nem pótolhatja az alperesnek a lényeges tények állítására és nyomban történő cáfolatára vonatkozó kötelezettsége teljesítését. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperest érintő közlést más sajtószervtől vették át, mivel a PK 14. számú állásfoglalás I. pontjában foglaltak szerint a közreadó ebben az esetben is köteles meggyőződni a tényállítás valóságáról. Mindezek alapján úgy ítélte meg, az alperesek nem tudták valószínűsíteni, hogy a felajánlott bizonyítás alkalmas és eredményes lehet a védekezésben előadottak igazolására, ezért – a Pp. 498. § (2) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában – az érdemi tárgyalást nem halasztotta el és nem engedélyezett határidőt a tanúk címének bejelentésére. Ennek következtében a sérelmezett mondat és tényállítás valóságát nem találta bizonyítottnak.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[8] Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérték. Azzal érveltek, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi tárgyalás elhalasztását és a bizonyítás elrendelését nem mellőzhette volna, ugyanis a sajtószervet terhelő bizonyítási kötelezettségüket teljesítve a tanúvallomásokkal igazolni tudták volna, hogy valós tényről közöltek. Véleményük szerint a tanúk meghallgatásának indítványozása valószínűsítette, hogy a felajánlott bizonyítás alkalmas a felperesi állítások cáfolatára, illetve a védekezésükben előadottak alátámasztására. Kiemelték, az elsőfokú bíróság akkor tudott volna tényszerű megállapítást tenni, ha a tanúbizonyításnak eleget tesz. Kifejtették: a kifogásolt cikk nem tartalmazza, hogy a felperes mikor és mely személyek vonatkozásában követett el hacker támadásokat, ezért általánosságban bizonyítani lehetett volna azok megtörténtét. Hivatkoztak arra, hogy a tanúk idézhető lakcíme a perfelvételi tárgyaláson rendelkezésre állt, azt jogi képviselőjük jegyzőkönyvbe tudta volna diktálni, azonban erre az elsőfokú bíróság nem adott lehetőséget.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Hangsúlyozta, csak olyan perfelvételi nyilatkozat alátámasztására lehet bizonyítást lefolytatni, ami nemcsak igazolható, hanem cáfolható is, vagyis amellyel szemben az ellenérdekű fél is meg tudja tenni még a perfelvételi szakban a bizonyítási indítványait. Az alperesek azonban csak általánosságban hivatkoztak arra, hogy a tanúk nyilatkozni tudnak a sérelmezett közlés valóságáról, így nem valószínűsítették, hogy meghallgatásuk alkalmas és eredményes lehet a védekezésben előadottak igazolására.

Az ítéltábla döntése és indokai

[10] A fellebbezés alaptalan.

[11] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következően korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási, vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[12] Ennek megfelelően a felülbírálat keretében – a fellebbezés indokaira figyelemmel – az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva, hogy sértett-e eljárási szabályt az elsőfokú bíróság a tanúk meghallgatásának és az érdemi tárgyalás elhalasztásának mellőzésével.

[13] Ennek kapcsán az ítéltábla előrebocsátja az alábbiakat:

[14] A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdése alapján a sajtó-helyreigazítási jog tényalapja valamely médiatartalomban megjelenő valótlan tényállítás, híresztelés vagy a való tények hamis színben történő feltüntetése. E jogszabályi rendelkezésből következően a sajtó-helyreigazítás joga a médiában szereplő személyek joga a valótlan tényállítások kiigazítására.

[15] A felperes által kifogásolt közlés nem vitásan tényállítás, amelynek jellemzője, hogy valósága, vagy valótlansága bizonyítható. A sajtóhelyreigazítási perben pedig a sajtóközlemény kifogásolt tényállításainak valóságát a sajtószerző köteles bizonyítani (PK 14. számú állásfoglalás I. pont), amelynek megfelelően az alperesek tanúbizonyítási indítványt terjesztettek elő.

[16] A Pp. 275. § (1) bekezdése alapján a bizonyítási indítványban a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. Ezen túlmenően a tanúbizonyítási indítványban a Pp. 284. § (1) bekezdése értelmében be kell jelenteni a tanú nevét és idézhető címét is. Ha a bizonyítási indítvány e követelményeknek nem felel meg, a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését [Pp. 275. § (4 A) bekezdés a) pont].

[17] Emellett a sajtó-helyreigazítás iránt indított perben a bizonyítás elrendelése körében további speciális szabályok is érvényesülnek. Ennek indoka, hogy a sajtó-helyreigazítás a polgári jog különleges személyiségvédelmi eszköze. Egyik sajátossága, hogy gyorsított eljárás keretében zajlik, aminek az a rendeltetése, hogy az érintett minél hamarabb objektív jogvédelemben részesülhessen. Ezért – a hatékonyság növelése érdekében – az eljárási határidők rövidek, a bizonyítás szűkkörű. Ezt szolgálja a Pp. 498. § (1) bekezdése, amely szerint a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően a bíróság nyomban megtartja az érdemi tárgyalást. Bizonyítás felvételének csak olyan bizonyítékokra vonatkozóan van helye, amelyek a tárgyaláson rendelkezésre állnak, vagy amelyeket a felek legkésőbb a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig felajánlottak. A perben utólagos bizonyításnak nincs helye. A Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontja ugyanakkor a bizonyítás elrendelése körében többletkövetelményt is megfogalmaz, miszerint a félnek valószínűsítania kell, hogy az általa felajánlott bizonyítás alkalmas és eredményes lehet a keresetben, illetve védekezésben előadottak igazolására, vagy cáfolatára. E feltétel hiányában a bíróság a bizonyítás elrendelését, lefolytatását mellőzi [Pp. 498. § (3) bekezdés]. Ez azt jelenti, hogy a bizonyító félnek részletes tényelőadást is kell tennie bizonyítási indítványában azokról a körülményekről, amelyekből a felajánlott bizonyítás alkalmasságára, eredményességére lehet

következtetni. Az alkalmasság, eredményesség valószínűségét tehát a sérelmezett, ezáltal bizonyítandó állításokhoz kapcsolódóan kell vizsgálni.

[18] Kétségtelen, a sérelmezett közlés általánosságban megfogalmazott állítás arról, hogy a felperes hacker támadásokat követett el, azonban az annak valóságát – az alperesek fellebbezési érvelésével szemben – csak az támaszthatja alá, ha általa végrehajtott, konkrét hacker támadások ténye bizonyított. Az alperesek bizonyítási indítványukban megjelölték, hogy (személy 4. neve), (személy 5. neve) és (személy 3. neve) tanúk meghallgatásával a felperes által sérelmezett tényállítás valóságát kívánják bizonyítani, azonban nem valószínűsítették, hogy a tanúvallomások a perbeli állítás valóságtartalmának igazolására alkalmasak és eredményesek lehetnek. Önmagában ugyanis az a körülmény, hogy (személy 4. neve) a felperes asszisztense volt, míg (személy 5. neve) a (mozgalom neve) sajtófőnöke, nem valószínűsíti vallomásuknak, mint bizonyítási eszköznek a perbeli állítás valóságának igazolására való alkalmasságát és eredményességét, ehhez olyan további tények megjelölésére lett volna szükség, amelyekből következne, hogy van ismeretük egyes konkrét hacker támadások tényéről, és közlik, hogy ezek az ismeretek milyen forrásból származnak. Ilyen tartalmú előadást az alperesek (személy 3. neve) esetében sem tettek, tanúkénti meghallgatását csupán a neve megjelölésével kérték. A tanúbizonyítás alkalmasságának és eredményességének törvény által megkövetelt valószínűsítése tehát az ő esetében is elmaradt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az érdemi tárgyalás elhalasztásának a Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott feltétele hiányzik: az indítványozott bizonyítás elrendelésének a Pp. 498. § (3) bekezdése alapján nem volt helye. Nem sértett tehát eljárási szabályt az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítás mellőzésével, így sem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének, sem megváltoztatásának nem volt helye. Megjegyzi az ítéltábla, ez utóbbira a hivatkozott eljárási szabálysértés nem is adhatna alapot.

[19] A Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontja szerinti feltétel hiányában nem volt jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság nem engedélyezett további határidőt a tanúk címének bejelentésére. Megjegyzést érdemel azonban, hogy arra egyébként sem kerülhetett volna sor, mert az alperesek a tárgyaláson azt adták elő, hogy a tanúk címei a rendelkezésükre állnak, azokat mégsem közölték, holott ha az adatok zártan kezelése nem volt szükséges, azt szóban a tárgyaláson bejelenthetnék volna, zárt adatkezelés esetén pedig a Pp. 285. § (1) bekezdése szerinti külön lap lett volna a tárgyaláson benyújtható a Pp. 608. § (1) bekezdése értelmében. Az alperesek azonban az ismertetett eljárásjogi lehetőségek egyikével sem éltek annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság mind a perfelvétel lezárása, mind a tárgyalás berekesztése előtt módot adott az esetleges további nyilatkozatok megtételére.

[20] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperes köteles megtéríteni a felperesnek a jogi képviselővel felmerült, a 32/2033. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint – öt munkaóra figyelembevételével – megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét.

[22] A feleket az ügyben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés f) pontja szerint megillető illetékfeljegyzési jog ellenére előzetesen megfizetett fellebbezési eljárási illetéket a II. rendű alperes köteles viselni [Pp. 101. § (1) bekezdés, 102. § (1) bekezdés].

Szeged, 2022. december 21.

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András sk.
előadó bíró

Dr. Jobbágy Ildikó sk.
táblabíró